

som dette Lovforslag tænker sig det, gav sine Elever 200 Undervisningstimer i et Aar, lad os tænke os, at man skal betale 2 Kr. pr. Time — det var vist endda en rigelig Betaling —, bliver det en Udgift paa 400 Kr.; dertil kommer saa Udgifter til Lokaler, som man dog mener i de fleste Tilfælde at kunne have gratis, og nogen Udgift til Brændsel og Belysning, men stort vil det ikke andrage. Naar Staten saa betaler de 75 pCt., vil en saadan Kommunes Udgift blive omtrent 150 Kr. om Aaret til en Ungdomsskoles Drift, og det er dog et Offer, som ikke er værd at tale om, det kan man forlange, at enhver Kommune skal gøre for sin Ungdom, det kan ikke sætte de kommunale Udgifter højt i Vejret. Ministeren mente, at 200 Timer er for rigeligt. Det mener jeg nu ikke, men det er ikke derpaa, Sagen skal komme til at strande. Vil man sætte et mindre Timeantal, f. Eks. 150, gaar vi med dertil, Hovedsagen for os er, at Sagen bliver sat i Gang.

Ministeren gjorde et Par Bemærkninger om den Bestemmelse, der staar i Lovforslagets § 6 om den obligatoriske Undervisning. Han mente, at det var en Sag, hvis Afgørelse ikke maatte lægges i Kommunalbestyrelsernes Haand, men at Afgørelsen, ligesom det bestemmes i § 1 om saadanne Skolers Oprettelse, maa lægges i de kommunale Vælgeres Haand. Det har jeg heller ikke det mindste imod. Det er dernæst en Selvfølge, at man i denne Lov ligesom i andre Love, der paalægger en vis Fremgangsmaade, maa have særlige Straffebestemmelser, for Loven skal selvfølgelig overholdes, og de, der sætter sig op imod Loven, maa i dette ligesom i alle andre Tilfælde finde sig i, at der er Straffe, som rammer dem.

Jeg skal derefter vende mig til de ærede Medlemmer fra Nørresundby (Nørsgaard), for Randers Landkreds (Gerud Jensen), fra Kolding (Laursen) og for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel). Disse ærede Medlemmer kunde næsten ikke se andet end Tvang og atter Tvang i dette Lovforslag, men de ser fuldstændig forkert, der er ingen Tvang i dette Lovforslag. Her er Tale om en Pligt, men det er en frivillig Sag, hvorvidt Kommunerne vil underkaste sig denne Pligt eller ikke, der er ingen, der paalægger dem at oprette Ungdomsskoler, uden at Kommunen selv har haft Lejlighed til at stemme derom, de kommunale Vælgere har fuldt og helt denne Sag i deres Haand. Jeg synes, at det er frivilligt, og hvad man fri-

villigt paatager sig, har man ikke Ret til at beklage sig over bagefter. Det samme er Tilfældet med Bestemmelsen i § 6. Det er ikke Tvang. Det er ikke noget, der er paabudt her inde fra ved Lov, det lægges fuldstændigt i Kommunens egen Haand, hvorvidt den vil have, at der skal være et Værn for de unge Mennesker i Kommunen saaledes, at de kan besøge denne Skole eller lade være. Kommunerne er frit stillede, der er ingen, der lægger Tvang paa dem, det er deres egen Afstemning, der afgør Sagen. Hvis vi ordner det saaledes, som den højttærede Minister antydede, at det ikke blev Kommunalbestyrelsen, man spurgte, men man gik ud og sagde til Vælgerne: Vil I have, at der skal være et nødvendigt Værn for, at de unge kan komme i denne Skole eller ej? kan man ikke tale om Tvang. Det er ingen anden Tvang end den, man selv frivillig paatager sig. Naar derfor de fire Herrer, som jeg nævned, staar op og taler i Frihedens hellige Navn, har de ingen Ret dertil. Det er maaske godt, at de har faaet en Højremand med, saa ved vi, hvad man mener med Friheden.

De Herrer talte om, at vi maatte ikke forhaste os i denne Sag, vi skulde se Tiden an, vi skulde være taalmodige og vente, og det var ad Frivillighedens Vej, vi skulde se at komme frem. Vi har været taalmodige i mange Aar, vi har vandret ad Frivillighedens Veje siden 1814. I 104 Aar har det været overladt til Frivilligheden, hvorvidt der skulde gøres noget for vor Ungdom eller ej. Men hvad har denne Frivillighedens Vej ført til? Det er kummerlige Resultater, vi har naaet, og det synes derfor ikke, at der er Fremskridt og Fremgang ad denne Frivillighedens Vej. Tværtimod, Tallene oplyser, at der er Tilbagegang. Jeg skal saaledes nævne, at vi f. Eks. i Skoleaaret 1904—05 havde Aftenskole i 1,038 offentlige Skoler, men 10 Aar efter var der kun Aftenskole i 775 offentlige Skoler. Det vil altsaa sige, at 263 af disse frivillige Skoler i Løbet af 10 Aar er forsvundet. Det taler ikke til Fordel for Frivilligheden. Det er en sørgelig Tilbagegang, og jeg vil sige til de Herrer, som nu vil forhale Sagen og spænde Ben for den med deres: Vi skal ikke forhaste os, at de paatager sig et stort Ansvar. Og jeg vil bede de Herrer tænke over, hvor stort dette Ansvar i Virkeligheden er. Der gaar hvert Aar ud af vore Skoler 60,000 unge Mennesker i Konfirmationsalderen, men det er ikke mere end 22 pCt. af dem, der faar en fortsat Under-